

Τελευταία παρατήρησα ότι τα κυπαρίσσια γύρω από το Ολυμπιακό Στάδιο της Αθήνας έχουν μεγαλώσει αρκετά, αλλά και ότι σε πολλά σημεία της Εθνικής και Αττικής Οδού έχουν φυτευτεί και συνεχίζουν να φυτεύονται κυπαρίσσια. Όλο και συχνότερα δε τα βλέπω σε μικρούς ή μεγάλους κήπους σπιτιών και πολυκατοικιών. Προσωπικά μου αρέσει πολύ αυτό το δέντρο, έτσι όπως στέκει πυκνό και ευθυτενές. Πέρα από προσωπικά γούστα, είναι ένα δέντρο μεσογειακό, ανθεκτικό στην ξηρασία αλλά και στο κρύο.

Θυμάμαι όταν ήμουν παιδί που τα κυπαρίσσια ήταν μόνο για τα νεκροταφεία. Τα έβλεπαν οι γιαγιάδες μας και οι μαμάδες μας και έφτυναν τον κόρφο τους (Ξέρετε... «Α, πα, πα! Μακριά από μας!»). Τώρα πια τείνουν να γίνουν αναπόσπαστο μέρος του αστικού πρασίνου. Αυτό σημαίνει ότι άλλαξε μέσα στα χρόνια, αθόρυβα και ομαλά, μια προκατάληψη που έβλεπε το συγκεκριμένο δέντρο σαν γρουσουζιά. Είναι κι αυτό μια ένδειξη ότι οι νοοτροπίες μπορούν να αλλάξουν και οι φοβίες να απαλυνθούν ή να εξαλειφθούν.

Αλήθεια, εσείς πού θα κατατάσσατε αυτό το μικρό κείμενο στο σάιτ των Οδοδεικτών: στα “οικολογικά”, στις “σκέψεις”, στους “προβληματισμούς” ή μήπως στην “πνευματικότητα”; Πού αρχίζει το ένα και πού το άλλο; Είναι άραγε τα όρια σαφώς διακριτά; Μήπως το ότι φυτεύουμε πια κυπαρίσσια σηματοδοτεί πνευματική πρόοδο σε κάποιο θέμα;

Ελένη Φράγκου

Σχετικό κείμενο: [Κυπαρίσσι \(*cypressus sempervirens*\)](#)